

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ๔๔/๒๕๕๓

วันที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง หรือไม่

ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นางสำเนียง เปรมประเสริฐ) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

ผู้ฟ้องคดีเคยดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ระดับชำนาญการ สังกัดกลุ่มประสานงานโครงการพื้นที่ภาคกลาง สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (สำนักงาน กปร.) ต่อมา สำนักงาน กปร. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เรื่องประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพักราชการเพื่อรอฟังผลการสอบสวน โดยอ้างเหตุให้พักราชการ ตามข้อ ๑ (๑) และ (๓) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือร้องทุกข์ต่อสำนักงาน กปร. และสำนักงาน กปร. ได้ส่งหนังสือร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไปยังคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) พิจารณาซึ่งในการนี้ ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการยื่นเรื่องร้องทุกข์เกินกำหนดเวลาสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ จึงมีมติไม่รับเรื่องร้องทุกข์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติและคำสั่งพักราชการดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยื่นฟ้อง ก.พ.ค. เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และสำนักงาน กปร. เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ซึ่งเกี่ยวกับความประพฤติหรือพฤติการณ์อันไม่น่าไว้วางใจ หากให้อยู่ในหน้าที่ราชการอาจเกิดความเสียหายแก่ราชการ และผู้ฟ้องคดีถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาเป็นเวลาติดต่อกันนานเกินกว่าสิบห้าวัน เลขาธิการ กปร. ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี จึงมีอำนาจสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดีไว้ก่อน เพื่อรอฟังผลการสอบสวนหรือพิจารณาทางวินัยได้ ตามมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การที่เลขาธิการ กปร. สั่งพักราชการผู้ฟ้องคดีเพื่อรอฟังผลการสอบสวนหรือพิจารณาทางวินัยจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่า คำสั่งของสำนักงาน กปร. ที่สั่งพักราชการผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง ที่บัญญัติว่าการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญและหน่วยงานของรัฐ ต้องเป็นไปตามหลักนิติธรรม ต้องด้วยมาตรา ๖ และโดยที่มาตรา ๓๕ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ประกอบมาตรา ๘๔ วรรคสี่ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา การที่ผู้ฟ้องคดีรับสารภาพต่อเจ้าพนักงาน และเจ้าพนักงานมิได้กล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับการทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือมีพฤติการณ์อันไม่น่าไว้วางใจในหน้าที่ราชการแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีความผิดตามมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ อันจะทำให้เลขาธิการ กปร. มีอำนาจสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้

นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่บัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังมิได้ตราพระราชกฤษฎีกา หรือออกกฎ ก.พ. ข้อบังคับ หรือระเบียบ หรือกำหนดกรณีใด เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้นำพระราชกฤษฎีกา กฎ ก.พ. หรือข้อบังคับหรือระเบียบหรือกรณีที่กำหนดไว้แล้ว ซึ่งใช้อยู่เดิม

- ๓ -

มาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจเลขาธิการ กปร. นำกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๘) มาออกคำสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดี จึงไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม ตามมาตรา ๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีให้ ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาในชั้นอุทธรณ์สามประเด็น ซึ่งในการพิจารณาประเด็นที่สามมีว่า การที่เลขาธิการ กปร. ออกคำสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ นั้น ศาลปกครองสูงสุดจำเป็นต้องใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๓ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๘) บังคับแก่คดี ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า มาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง จึงให้ส่งไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า ตามคำร้องมีข้อโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง หรือไม่ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดจะต้องใช้บังคับแก่คดีและยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๗) ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่โต้แย้งว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ นั้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไป ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง เป็นบทเฉพาะกาลที่บัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังมิได้ตราพระราชกฤษฎีกา หรือออกกฎ ก.พ. ข้อบังคับ หรือระเบียบหรือกำหนดกรณีใด เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำพระราช

- ๔ -

กฤษฎีกา กฎ ก.พ. ข้อบังคับ หรือระเบียบหรือกรณีที่กำหนดไว้แล้ว ซึ่งใช้อยู่เดิมมาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งเป็นไปตามหลักการทั่วไปของการตรากฎหมายที่จำเป็นต้องมีบทบัญญัติอันมีลักษณะเป็นบทเฉพาะกาลรองรับ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีความต่อเนื่อง ถ้าไม่มีบทบัญญัติดังกล่าวจะทำให้เกิดช่องว่างของการใช้บังคับกฎหมายได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องสอดคล้องกับหลักนิติธรรมที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ในมาตรา ๓ วรรคสอง แล้ว ไม่มีกรณีที่จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง คำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคำร้อง

- ๕ -

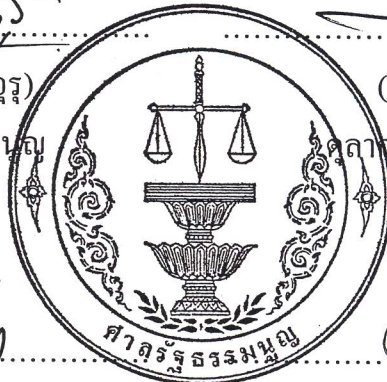
(คำสั่งที่ ๓/๒๕๕๕)

(นายจรัญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรัญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ